Sygn. akt I C 45/15

(...)

Pozwem wniesionym w dniu 24 kwietnia 2014 roku (data prezentaty) S. B., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasadzenie od J. B. (1) kwoty 26.484 zł z ustawowymi odsetkami od 1 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż pozwany zawarł w z przedsiębiorcą działającym pod firmą PPHU (...). SA- (...) z siedzibą w R. umowę na wykonanie i montaż elementów kamiennych z piaskowca oraz renowację istniejących balustrad i donicy przy budynku (...) w W. przy ul. (...). Zamówione prace miały zostać wykonane z materiałów dostarczonych przez wykonawcę – pozwanego. W uzgodnieniu z zamawiającym, pozwany miał zlecić powodowi wykonanie robót kamieniarskich, przekazując projekty techniczne zleconych robót. Według powoda strony uzgodniły, że wynagrodzenie z umowy z dnia 17 września 2012 roku w części obejmującej dostarczone materiały otrzyma pozwany, zaś w części dotyczącej wykonania robót otrzyma powód. Powód wykonał zlecone mu prace i w dniu 30 listopada 2012 roku drogą mailową przekazał pozwanemu informacje o wartości wykonanych prac. W toku wykonywania robót pozwany zapłacił powodowi zaliczki w łącznej kwocie 33.850 zł (w dniu 6 listopada 2012 roku – 6.000 zł, w dniu 13 listopada 2012 roku – 3.000 zł, w dniu 25 listopada 2012 roku – 5.000 zł, w dniu 1 grudnia 2012 roku – 1.000 zł, 1 dniu 15 grudnia 2012 roku – 1.000 zł, w dniu 18 grudnia 2012 roku – 1.000 zł, w dniu 21 grudnia 2012 roku – 6.000 zł, w dniu 11 stycznia 2013 roku – 10.850 zł). Zamawiający – według wiedzy powoda – w dniu 17 czerwca 2013 roku odebrał wykonane prace i sporządził obmiar z natury celem wyliczenia należnego z umowy wynagrodzenia. Pozwany droga mailową w dniu 5 sierpnia 2013 roku przekazał powodowi wykonane przez zamawiającego na podstawie obmiaru z natury rozliczenie wynagrodzenia. Zaakceptowane przez zamawiającego wynagrodzenie stanowiło kwotę 97.616 zł netto i obejmowało wartość materiałów w kwocie 34.835 zł netto i wartość robocizny (po korekcie) 60.334 zł netto. W dniu 10 stycznia 2014 roku powód przesłał pozwanemu pisemną informację zawierającą rozliczenie należnego mu wynagrodzenia, wskazując rachunek bankowy do zapłaty pozostałej części wynagrodzenia, tj. 26.484 zł. Pozwany nie zapłacił powyższej kwoty. W dniu 19 marca 2014 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 26.484 zł wyznaczając dodatkowy termin na zapłatę, upływający w dniu 24 marca 2014 roku. Pomimo upływu wyznaczonego terminu, pozwany nie zapłacił powodowi żądanej niniejszym pozwem kwoty (k. 2-4).

Nakazem zapłaty z 29 kwietnia 2014 roku tutejszy Sąd w całości uwzględnił powództwo i orzekł o kosztach postępowania (k. 25).

Pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, w ustawowym terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty. Zaskarżając go w całości wniósł o oddalenie powództwa i zasadzenie na jego rzecz kosztów procesu. Przyznał, że w dniu 17 września 2012 roku zawarł z R. S., prowadzącym działalność gospodarcza pod firmą PPHU (...). SA- (...) z siedzibą w R., umowę, której przedmiotem było wykonanie i montaż elementów kamiennych z piaskowca oraz renowacja istniejących balustrad i donicy w zakresie zgodnym z projektem wykonawczym doręczonym wykonawcy oraz ofertą z dnia 6 września 2012 roku. Kategorycznie zaprzeczył, jakoby strony miały poczynić ustalenia, że wynagrodzenie z umowy z dnia 17 września 2012 roku w części obejmującej dostarczone materiały otrzyma pozwany, zaś w części dotyczącej robót otrzyma powód. Podniósł, że wszystkie czynności związane z zawarciem oraz realizacją przedmiotowej umowy, jak również w zakresie umowy zawartej pomiędzy nim a powodem były dokonywane przez jego żonę Z. B. (1). W sierpniu 2012 roku, na jej życzenie, powód sporządził kosztorys wykonania robót kamieniarskich przy budynku (...) przy ul. (...) w W., który stał się podstawą sporządzenia przez pozwanego oferty na wykonanie wskazanych prac. Oferta cenowa przedstawiona PPHU (...). SA- (...) została nieznacznie zmodyfikowana przez pozwanego w stosunku do kosztorysu przygotowanego przez powoda. Po zawarciu umowy z dnia 17 września 2012 roku powód zaproponował Z. B. (1), że zajmie się realizacją wszystkich prac związanych z wykonaniem i montażem elementów kamiennych oraz renowacją balustrad oraz donicy, bowiem, pomimo zawieszenia prowadzonej działalności gospodarczej, posiada doświadczonych pracowników, którzy zajmą się przedmiotową inwestycją. Ustalono, że wynagrodzenie powoda będzie wynosiło połowę wartości robocizny ustalonej

w kosztorysie przygotowanym przez powoda, tj. około 31.391 zł. Uzgodniono również, że zapłata nastąpi po otrzymaniu wynagrodzenia od firmy PPHU (...). SA- (...). Według pozwanego powód nienależycie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania. Nie poinformował pozwanego ani jego żony o zakończeniu prac. Przeprowadzone przez niego prace posiadały wiele usterek, które zostały szczegółowo wymienione w piśmie Kanclerza (...) z dnia 23 kwietnia 2013 roku. W celu ich usunięcia pozwany był zmuszony zatrudnić podwykonawców, którym wypłacił wynagrodzenie w kwocie 8.000 zł. Ostatecznie do obioru robót budowlanych przez inwestora doszło dopiero w dniu 31 lipca 2013 roku. Z. B. (1) w związku z umową z 17 września 2012 roku wypłaciła powodowi wynagrodzenie w łącznej kwocie 33.850 zł, co stanowi całą wymagalną należność i w całości wyczerpuje jego roszczenie względem pozwanego. Pozwany zaprzeczył przy tym, by dokonywał płatności wynagrodzenia na rzecz powoda w terminach wskazanych w pozwie. Podał, że jego żona przekazała na rzecz powoda kwoty: w dniu 6 listopada 2012 roku – 11.000 zł, w dniu 18 grudnia 2012 roku – 1.000 zł, w dniu 4 stycznia 2013 roku – 10.850zł, w dniu 25 listopada 2013 roku – 5.000 zł, w dniu 21 grudnia – 6.000 zł. oraz wynagrodzenie za wykonanie dodatkowych, nieobjętych umową czynności, polegających na podcięciu dużego cokołu na terenie dziedzińca(...) oraz usunięcie dodatkowych usterek, które wskazał kanclerz uczelni w listopadzie 2012 roku. Podniósł, że rozliczenie wynagrodzenia z 10 stycznia 2014 roku nigdy nie zostało do niego przesłane; informację o jego treści powziął dopiero po otrzymaniu odpisu pozwu (k. 28-29v).

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko odnośnie do wynagrodzenia, które miał otrzymać za wykonane prace. Zaprzeczył, aby Z. B. (1) wypłaciła mu wynagrodzenie za wykonanie dodatkowych, nieobjętych umową czynności, w tym podcięcia dużego cokołu na terenie dziedzińca Dziekanatu Starego oraz usunięcia dodatkowych usterek. Oświadczył, że nie tylko takiego wynagrodzenia nie otrzymał, ale również nie żądał wynagrodzenia za dodatkowe prace. Odnosząc się do twierdzeń pozwanego o nienależytym wykonaniu przez powoda zaciągniętego zobowiązania, wskazał, że pismo Kanclerza (...) Muzycznego opatrzone jest datą 23 kwietnia 2013 roku, zaś protokół bezusterkowego odbioru prac wykonanych przez niego prac został sporządzony w dniu 31 lipca 2013 roku oraz że na podstawie tego protokołu PPHU (...). SA (...) dokonał zapłaty na rzecz pozwanego. Podniósł nadto, że zakres prac określony w umowie nie obejmował impregnacji elementów kamiennych, a większość z wymienionych w piśmie usterek usunął. Na podstawie wstępnego protokołu odbioru prac z udziałem inspektora nadzoru oraz kierownika budowy – K. B. (1) nakazano mu wykonać drobne poprawki, takie jak uzupełnienie fugowania, wypełnienie otworów po kołkach do mocowania daszku, czy poprawienie fugowania czerwonego piaskowca. Z K. B. (1) miał uzgodnić, że prace te zostaną wykonane po zakończeniu układania kostki granitowej przez PPHU (...). SA (...). Ostatecznie prac tych nie wykonał, gdyż pozwany nie powiadomił go o zakończeniu układania kostki. Zaprzeczył, by pozwany wzywał go do ich usunięcia usterek. Zakwestionował również wskazaną przez pozwanego wartość prac naprawczych. W jego ocenie wartość tychże prac (poza kosztami impregnacji, które –jak wskazano wyżej – nie były objęte umową) wyniosła około 600 zł. Twierdził nadto, że inwestor zrezygnował z wymiany cokołu oficyny oraz że informował pozwanego o zakończeniu prac kamieniarskich, a jego nieobecność przy odbiorze wynikała z faktu, że przebywał w tym czasie na urlopie (k. 40-41).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 17 września 2012 roku w R. pomiędzy Przedsiębiorstwem Produkcyjno-Handlowo-Usługowym (...). SA-(...)" R. S. z siedzibą w R. (jako zamawiającym) i Firmą (...)i. (...) z siedzibą w Ś. (jako wykonawcą) zawarta została umowa, na podstawie której zamawiający za kwotę 97.616 zł (z czego kwota 34.835 zł stanowił koszt materiałów, zaś kwota 60.334 zł wartość robocizny) zlecił, a wykonawca przyjął do realizacji roboty kamieniarskie dla inwestycji pt „Rozbudowa i modernizacja na cele dydaktyczne budynku (...) przy ul. (...) w W.", polegające na wykonaniu i montażu elementów kamiennych z piaskowca oraz na renowacji istniejących balustrad i donicy w zakresie zgodnym z projektem wykonawczym doręczonym wykonawcy oraz ofertą z dnia 6 września 2012 roku. Strony ustaliły, że roboty stanowiące przedmiot tej umowy zostaną wykonane z materiałów oraz przy użyciu sprzętu, maszyn i urządzeń dostarczonych przez wykonawcę (dowód: umowa – k. 7-10).

Wykonawca robót w podjął się dostarczenia materiałów, a w uzgodnieniu z zamawiającym, wykonanie robót kamieniarskich ustnie zlecił S. B., przekazując niezbędne projekty techniczne zleconych robót (okoliczność bezsporna). S. B., w ramach umowy zawartej z J. B. (1) miał wykonać zgodnie z przekazaną dokumentacją projektową:

- cokół dziekanki Wyższej Szkoły (...) na dziedzińcu górnym (56 metrów)
- renowację balustrady na tym dziedzińcu,
- renowację i wykonanie cokołów donicy,
- cokół przy biegu schodów po lewej stronie,
- wymianę balustrady na górnym biegu schodów po prawej stronie,
- spocznik między górnym a dolnym biegiem schodów,
- schody dolne,
- brakujące fragmenty ścian na dolnym dziedzińcu,
- elewację szybu windowego,
- cokół wysoki na dziedzińcu dolnym,
- renowację balustrady schodów od strony o. (...)Zgodnie ze sztuką kamieniarską zlecone prace obejmowały również impregnację elementów kamiennych (zeznania Z. B. (1) – k. 69).

Strony ustnie uzgodniły, że wynagrodzenie z umowy z dnia 17 września 2012 roku w części obejmującej dostarczone materiały otrzyma J. B. (1), zaś w części dotyczącej wykonania robót otrzyma S. B. (dowód: zeznania S. B. – k. 89v).

S. B. zakończył roboty kamieniarskie pobierając wynagrodzenie w łącznej wysokości 33.850 zł (w dniu 6 listopada 2012 roku – 6.000 zł, w dniu 13 listopada 2012 roku -3.000 zł, w dniu 25 listopada 2012 roku – 5.000 zł, w dniu 1 grudnia 2012 roku – 1.000 zł, 1 dniu 15 grudnia 2012 roku – 1.000 zł, w dniu 18 grudnia 2012 roku – 1.000 zł, w dniu 21 grudnia 2012 roku – 6.000 zł, w dniu 11stycznia 2013 roku – 10.850 zł).

S. B. zlecone prace wykonał niedokładnie. Cokoły na 56 metrach były na nieodpowiednich wysokościach. Nierówne były też ich dolne poziomy, co następczo niweczyło położenie pod nimi kostki, gdyż ta się nie mieściła. Ponadto, pod nieodpowiednim kątem wykonane zostały pokrywy cokołów przy całym górnym biegu schodów. Wadliwie wykonano również cokoły przy całej balustradzie. Niezgodnie ze sztuką kamieniarską wykonano też czyszczenie górnej balustrady, spocznika, donicy i szybu windy oraz spoinowanie w nim 80 % fug (dowód: zeznania J. K. – k. 64; zeznania Z. B. (1) – k. 69v-70; zeznania K. B. (1) – k. 74; zeznania A. S. (1) – k. 77; zeznania A. S. (2) – k. 77v; zeznania J. B. (1) – k. 90).

Usunięcie usterek, których dopuścił się S. B., wymagało ponownego czyszczenia posadzek, spoinowania, demontażu i ponownego montażu cokołu, wypełnienia ubytków (dowód: zeznania A. S. (1) – 77v; zeznania Z. B. (1) – k 69v; zeznania J. K. – k. 64). Podwykonawca odmówił usunięcia tych usterek (dowód: zeznania Z. B. (1) – k. 69v). W tej sytuacji Z. B. (1) zleciła ich wykonanie A. S. (1), który wykonał je wspólnie ze swoim synem A. S. (2) za kwotę 7.800 zł (dowód: zeznania A. S. (1) – k. 77v), którą wyłożył J. B. (1) (dowód: zeznania A. S. (1) – k. 77v; zeznania Z. B. (1) – k 69v; zeznania J. B. (1) – k. 90). Kwota ta nie została potrącona S. B. z wynagrodzenia (dowód: zeznania Z. B. (1) – k. 69v).

W dniu 31 lipca 2013 roku dokonano odbioru robót kamieniarskich. Ich wartość ustalono na kwotę 96.616 zł netto (mail z dnia 5 sierpnia 2013 roku wraz z załącznikami – k. 16-20; protokół odbioru robót – k. 30), z czego wartość robót montażowych wyniosła 60. 334 zł netto (mail z dnia 5 sierpnia 2013 roku wraz z załącznikami – k. 16-20).

W dniu listopada 2013 roku, po zakończeniu robót i wykonaniu inwentaryzacji z natury, S. B. sporządził dla J. B. (1) zestawienie wykonanych prac z rozliczeniem płatności. Wartość kamieniarskich robót montażowych określił na kwotę 60.334 zł netto, wskazując, że po uwzględnieniu wypłaconych zaliczek do zapłaty pozostała kwota 26.484 zł (dowód: pismo – k. 20).

Pismem z dnia 18 marca 2014 roku S. B. wezwał J. B. (1) do zapłaty kwoty 26.484 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1 października 2013 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za wykonanie kamieniarskich robót montażowych w budynku (...) w W. przy ul. (...), w terminie do dnia 24 marca 2014 roku (dowód: pismo z dowodem nadania przesyłki poleconej – k. 21, 22), lecz bezskutecznie (okoliczność bezsporna).

Poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne zostały dokonane na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a w szczególności w oparciu o wyżej wymienione dokumenty, które nie były przez strony kwestionowane, a ich wiarygodność nie budzi wątpliwości.

Dokonując ustaleń Sąd uwzględnił także zeznania powoda S. B. (k. 89-90) i pozwanego J. B. (1) (k. 90v-91) oraz świadków: J. K. (k. 64), Z. B. (1) (k. 69-70), K. B. (1) (74-74v), A. S. (1) (k. 77-77v), A. S. (2) (77v). Dowody te służyły przede wszystkim ustaleniu treści umowy zawartej przez strony i treści uzgodnień w sprawie robót dodatkowych. Przy czym ustalenia w zakresie wysokości wynagrodzenia powoda za wykonane roboty kamieniarskie Sąd oparł o zeznania jego samego (k. 89-90). W tym zakresie niewiarygodna okazała się wersja pozwanego. Jego twierdzeniom jakoby powód zgodził się wykonać roboty kamieniarskie objęte umową z dnia 17 września 2012 roku za połowę wynagrodzenia za robocizny przeczą nie tylko zeznania powoda, ale i zasady doświadczenia życiowego. S. B. tłumaczył, że same koszty wykonania zleconych mu robót opiewały na kwotę 48.000 zł, na którą składały się: koszty zakupu materiałów w wysokości 14.000 zł oraz koszty robocizny 34.000 zł. Przyjmując zatem podany przez pozwanego sposób uzgodnienia między nimi wysokości wynagrodzenia za te prace, transakcja zupełnie byłaby dla niego nierentowna (k. 89 v). Z analogicznych względów Sąd nie uwzględnił w tym zakresie zeznań Z. B. (1) (k. 69-70).

Podstawy do podważenia twierdzeń powoda co do daty otrzymania od pozwanego kwoty 10.850 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia za wykonywane prace nie mogą stanowić dowody wypłaty tych środków z bankomatu (k. 31). Pozwany nijak bowiem nie wykazał by środki te przekazał powodowi w dacie ich wypłaty z bankomatu, tj. w dniu 4 stycznia 2013 roku, powód zaś twierdził, iż kwotę tę otrzymał dopiero 11 stycznia 2013 roku.

Zeznania powoda nie mogły z kolei stanowić podstawy ustalenia okoliczności związanych z oceną prawidłowości i kompletności wykonania umów zawartych z powodem, jak też oceną stopnia wadliwości jego wykonania. Przy odwołaniu się do zeznań pozwanego i jego żony oraz korespondujących z nimi zeznań świadków: J. K. (k. 64) i K. B. (1) (k. 74-74v), nie może budzić wątpliwości, że wykonane przez powoda roboty wymagały późniejszych poprawek w postaci czyszczenia posadzek, spoinowania, demontażu i ponownego montażu cokołów, wypełnienia ubytków. Jako że A. S. (1) przyznał, iż za te prace pozwany wypłacił mu kwotę 7.700-7.800 zł, Sąd przyjął koszt tych robót w wysokości 7.800 zł.

Postanowieniem z dnia z 19 lutego 2015 roku (k. 70v) Sąd pominął dowód z zeznań świadka J. S., bowiem strona powodowa cofnęła wniosek o jego przesłuchanie (k. 70).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać trzeba, że umowa łącząca powoda z pozwanym okazała się bezwzględnie nieważna. Powyższe niweczyło uwzględnienie roszczenia powoda jako roszczenia o wynagrodzenie w oparciu przepisy tytułu XVI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego.

Powód domagał się zapłaty wynagrodzenia z tytułu wykonania, na zamówienie pozwanego, robót kamieniarskich w ramach realizacji dla inwestycji pt „Rozbudowa i modernizacja na cele dydaktyczne budynku (...) przy ul. (...) w W.", zleconych pozwanemu przez Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowym (...). SA- (...)" R. S. z siedzibą w

R., na podstawie umowy z dnia 17 września 2012 roku. W tym zakresie powołał się na zawartą ustnie z pozwanym umowę o podwykonawstwo.

Prace stanowiące przedmiot sporu w niniejszej sprawie miały charakter prac remontowych. Były wprawdzie wykonywane w zakresie zgodnym z projektem wykonawczym doręczonym wykonawcy, ofertą z dnia 6 września 2012 roku oraz z tzw. nadzorem inwestorskim (art. 647 kc i art. 647 1 § 2 kc). Jednak nie stanowiły wykonania obiektu w rozumieniu art. 647 kc (polegały na wykonaniu i montażu elementów kamiennych z piaskowca oraz na renowacji istniejących balustrad i donicy). Strony zatem łączyła umowa o remont, do której z mocy przepisu art. 658 kc, odpowiednio stosuje się przepisy tytułu XVI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego (art. 647-657 kc).

Zgodnie z art. 647^1 § 2 i 4 kc, które to przepisy znajdują w całości zastosowanie do umowy o roboty budowlane, umowa zawarta z podwykonawcą powinna być zawarta w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Strony takiej formy nie dochowały. W sprawie poza jakimkolwiek sporem pozostaje fakt, że wszystkich uzgodnień dotyczących wykonania prac zleconych powodowi w ramach realizacji przedmiotowej inwestycji strony dokonały ustnie. Zatem ustalenia takie nie wywołały żadnych skutków prawnych. Niezachowanie formy czynności prawnej zastrzeżonej ad solemnitatem powoduje jej bezwzględną nieważność (art. 73 § 1 k.c.). Powyższe, w realiach niniejszej sprawy, niweczyło uwzględnienie roszczenia powoda w oparciu przepisy tytułu XVI księgi trzeciej Kodeksu cywilne. Nie dało zaś podstaw – co od zasady – do oddalenia powództwa.

W wyroku z dnia 7 listopada 2007 roku, II CSK 344/07, LEX nr 860578 Sąd Najwyższy uznał, że w sytuacji, gdy nieważność umowy, ze względu na niezachowanie formy, uniemożliwia zasądzenie tej równowartości jako wynagrodzenia, nie ma przeszkód, aby równowartość tych robót uwzględnić na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, skoro o ich wartość strona pozwana bezspornie została wzbogacona. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 marca 2010 roku, IV CSK 401/10, LEX nr 1108517, uznając, że jeżeli powód domaga się zasądzenia określonej kwoty pieniężnej na podstawie umowy zawartej z pozwanym, sąd – stwierdziwszy nieważność tej umowy – może uwzględnić powództwo na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, bez potrzeby dokonywania przedmiotowej zmiany powództwa. Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela powyższe stanowisko.

Zgodnie z art. 405 kc, kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Bezpodstawne wzbogacenie zachodzi wówczas, gdy bez podstawy prawnej dochodzi do uzyskania korzyści majątkowej kosztem innej osoby, a zubożenie jednej strony procesu i wzbogacenie drugiej strony są wynikiem tego samego zdarzenia. Istotna jest wartość bezpodstawnej korzyści wzbogaconego – tym roszczenie różni się od odszkodowania, gdzie liczy się wielkość uszczerbku poszkodowanego. W przedmiotowym stanie faktycznym zwrot korzyści w naturze nie jest możliwy, należy więc zwrócić powodowi wartość bezpodstawnego wzbogacenia pozwanego.

Na gruncie niniejszej sprawy bezspornym pozostaje, że powód wywiązał wykonał zlecone mu roboty budowlane. Bezsporne jest też i to, że pozwany z tytułu wykonania umowy z dnia 17 września 2013 roku, w tym i za roboty wykonane przez powoda otrzymał od inwestora wynagrodzenie w kwocie 97.616 zł, pomniejszone o kaucję gwarancyjną, z czego powodowi zapłacił kwotę 33.850 zł. Jednak na gruncie niniejszej sprawy nie można przyjąć, aby kwota wynagrodzenia za robociznę stanowiła w całości wartość bezpodstawnego wynagrodzenia pozwanego. Wykonane przez powoda prace zawierały bowiem liczne usterki (k. 64, 69v-70, 74, 77, 77v, 90), przy czym nie zostały one przez powoda usunięte, co z resztą on sam przyznał w odpowiedzi na sprzeciw (k. 45). W szczególności odnosi się to do montażu 56 metrów cokołu. Powód wykonał je na nieodpowiednich wysokościach, do tego nierówne były ich dolne poziomy, co następczo niweczyło położenie pod nimi kostki, gdyż ta się nie mieściła. Ponadto pod nieodpowiednim kątem wykonał pokrywy cokołów przy całym górnym biegu schodów. Wadliwie wykonał również cokoły przy całej balustradzie. Niezgodnie ze sztuką kamieniarską wykonał też czyszczenie górnej balustrady, spocznika, donicy i szybu windy oraz spoinowanie w nim 80 % fug. Jak powyżej wykazano, w celu usunięcia tych wadliwości zasadne było wykonanie prac zastępczych polegających na czyszczeniu posadzek, spoinowania, demontażu i ponownym montażu cokołów,

wypełnianiu ubytków, przy czym koszt wykonania tych prac wyniósł 7.800 zł (k. 77v), którą to kwotę wydatkował pozwany (k. 77v, 69v, 90), przy czym nie została ona potrącona z wynagrodzenia powoda (k. 69v).

Mając powyższe na uwadze i na podstawie art. 405 kc Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 18.684 zł (26.484 zł – 7.800 zł). O odsetkach ustawowych od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 kc w zw. z art. 455 kc. Zobowiązanie z art. 405 kc ma charakter bezterminowy w rozumieniu art. 455 kc. Stąd też powinno ono być spełnione niezwłocznie, po wezwaniu dłużnika do jego wykonania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2014 roku, V CSK 421/13, LEX nr 1504855). Powód uczynił temu zadość pismem z dnia 19 marca 2015 roku, w którym wyznaczył pozwanemu termin do zapłaty do 24 marca 2014 roku. Strona pozwana nie kwestionowała, że otrzymała wezwanie do zapłaty kwoty 26.484 zł z dnia 19 marca 2014 roku (k. 20), a zatem odsetki ustawowe zasądzono od kwoty 18,684 zł począwszy od 25 marca 2014 roku.

W pozostałej części, tj. w zakresie należności głównej co do kwoty 7.800 zł i odsetek za okres od 1 października 2013 roku do 24 marca 2014 roku, powództwo okazało się bezzasadne i podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

Koszty procesu zostały stosunkowo rozdzielone stosownie do art. 100 kpc. Powód wygrał proces w 71 %(...), przy czym poniósł jego koszty w kwocie 3.742 zł, która obejmuje 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (kv.6), 1.325 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu (k. 23) oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 2.400 zł, ustalone z godnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490). Z kolei pozwany wygrał proces w 29% (100% - 71% = 29%), przy czym poniosła koszty obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł, ustalone w oparciu o treść § 6 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 roku, poz. 461). Zatem pozwanego obciąża obowiązek zapłaty na rzecz powoda kosztów procesu w kwocie 1.961 zł (3.742 zł x 71 % - 2.400 zł x 29% = 2.657 zł – 696 zł = 1.961 zł).

SSR Grzegorz Gaj